de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

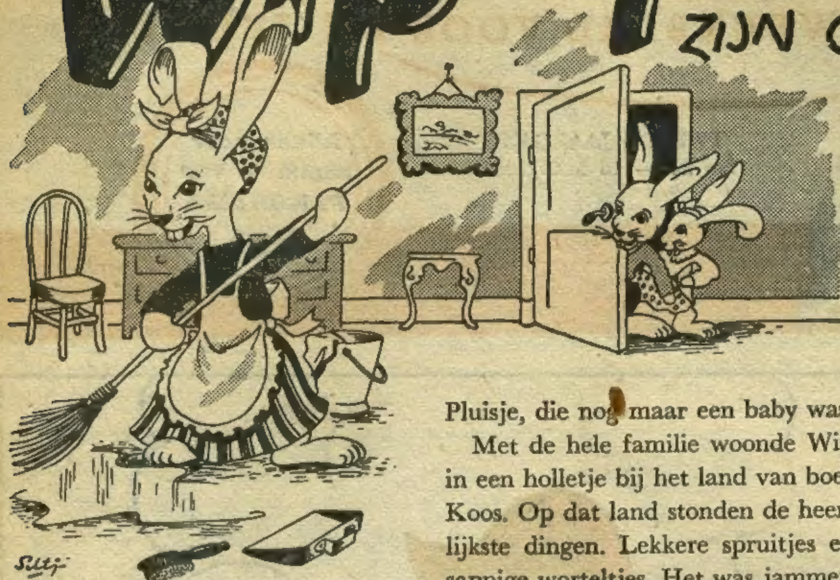
TWEEDE JAARGANG
No 20 — 18 MEI 1951

BELANGSTELLING OF SNOEPLUST?

Wip en Pluim zijn ongehoorzaam

Wip was een konijnenjongetje met een vrolijk gezichtje.

Eigenlijk heette hij Jaap, net als zijn vader, maar omdat hij nooit rustig kon blijven zitten, zelfs tijdens het eten niet, noemde iedereen hem Wip.

Weet je wat jammer was van die Wip? Hij was erg ongehoorzaam en haalde streken uit, waar vader en moeder erg verdrietig over waren.

Hij had nog twee zusjes. Dat waren Pluim, die even oud was als Wip, en Pluisje, die nog maar een baby was.

Met de hele familie woonde Wip in een holletje bij het land van boer Koos. Op dat land stonden de heerlijkste dingen. Lekkere spruitjes en sappige worteltjes. Het was jammer, dat vader hun verboden had om alleen naar het land te gaan.

's Avonds mochten ze wel eens met vader mee. Fijn was dat. Er kwamen dan een heleboel konijnen eten halen en soms hadden ze nog even de tijd om met hun vriendjes te spelen.

Vader zei, dat ze erg voorzichtig moesten zijn, want de boer vond het niets leuk, dat ze hier kwamen eten; half afgegeten kooltjes kon hij nu eenmaal niet verkopen. Soms was hij zo boos op de konijntjes, dat hij Bruno, zijn hond, het land opstuurde; en voor Bruno waren ze allemaal erg bang.

Het liep tegen de zomer. Moeder had het erg druk. Het holletje moest schoongemaakt worden. O, wat was er nog veel te doen. De ruiten zemen, de vloeren boenen en de muren witten.

'S Morgens had moeder tegen Pluim gezegd, dat zij vandaag maar eens op Pluisje moest passen en Wip kon wel eens even naar Wolstaart gaan om een emmer witkalk te halen.

O, wat was dat nu naar. Wip en Pluim hadden net afgesproken, dat ze vandaag eens fijn samen naar het land van boer Koos zouden gaan. Er stonden nu zulke sappige slaboontjes en worteltjes op, had Snuitje, hun buurmeisje verteld. Nu viel hun hele plan in duigen.

Wip was er boos om en Pluim wilde niet met Pluisje spelen.

Bah, die nare schoonmaak ook!

„Weet je wat we zullen doen?" fluisterde Wip, „we gaan even stiekem wat wortels halen en dan ga ik daarna vlug naar de winkel van Wolstaart om de witkalk te halen. Moeder is nu toch druk aan 't werk en Pluisje speelt wel even alleen."

Nu, eerst durfde Pluim het niet te doen, maar ze was bang, dat Wip haar kinderachtig zou vinden, en toen ze dacht aan de smulpartij die ze konden hebben, zei ze dat ze wel mee zou gaan.

Even keken ze om de hoek van de kamerdeur of moeder nog aan het werk was. Ja, hoor, die was druk aan het boenen en ze merkte niet eens, dat ze in de kamer kwamen kijken. Pluisje zat te spelen, dus rrrrrt, rrrrt, daar holden ze weg

Ze kenden de weg naar het land goed en waren er vlug.

Hmm, wat een lekkere sla stond er; even van proeven.

Zo gingen ze al verder en verder en merkten niet, dat ze al een heel eind op het land waren.

Toen plotseling.... woef! woef! Daar kwam Bruno op hen af.

O, wat schrokken de twee stoute konijntjes. Eerst konden ze niet lopen van schrik, maar toen opeens renden ze weg. Bruno achter hen aan.

Gelukkig was Bruno een beetje oud en kon hij niet zo erg hard meer lopen. Na een poosje was hij al een heel eind achtergeraakt. Wip en Pluim sprongen het bos in en vonden daar een verlaten konijnenhol. Vlug kropen ze daar in. Doodstil zaten ze daar, ze durfden bijna geen adem te halen, want Bruno liep hen te zoeken en snuffelde overal rond. Gelukkig kon hij ze niet vinden, maar zo lang hij nog in 't bos was, durfden ze niet naar buiten te komen.

Pluim begon te huilen. Wat zou Pluisje nu doen, dacht ze; als ze maar niet weggelopen was, want dan zou Bruno haar vast vinden.

Wip had nu ook berouw over zijn ongehoorzaamheid en kreeg ook al tranen in zijn ogen; maar hij veegde ze vlug weg met zijn pootje. Hij was toch zeker geen klein kind, dat nog huilde!

Het werd al donker en nog zaten ze daar. O, wat hadden ze een honger en het werd zo koud. Ze bibberden er van. Voorzichtig keek Wip naar buiten. Bruno was gelukkig naar huis gegaan. Samen liepen ze nu door het donkere bos. Twee bange konijnenkindertjes.

Toen ze zo een poosje gelopen hadden, hoorden ze hun naam roepen.

Dat was vader, die hen riep.

Bevend gaven ze antwoord en even later stond vader bij hen.

Hij keek heel ernstig en zei: „Gaat maar vlug mee."

Spoedig waren ze thuis, waar moeder hen met tranen in haar ogen opwachtte. Ze was erg ongerust geweest. Toen ze Bruno hoorde blaffen, was ze even gaan kijken of Pluim en Pluisje niet te ver van het holletje waren weggegaan, en daar had ze Pluisje alleen gevonden. Ze lag te slapen met haar pop in haar armen.

Moeder begreep toen, dat Wip en Pluim weer ongehoorzaam waren geweest. Toen vader thuiskwam, was hij ze direct gaan zoeken.

„Jullie moesten eigenlijk zonder eten naar bed," zei vader, toen ze alles verteld hadden. „Je wist toch wel dat het gevaarlijk was."

Pluim en Wip begonnen te huilen van de honger.

„Jullie moeten me beloven, dat je nooit meer alleen naar het land zult gaan," zei vader nu.

Dat deden ze maar al te graag.

Toen kregen ze nog een lekkere sappige wortel van moeder en gingen vlug naar hun bedjes.

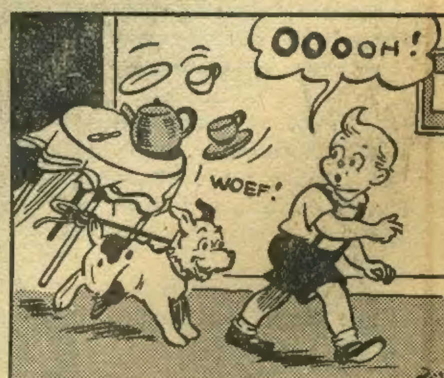
's Nachts droomden ze nog van Bruno, die hen zo was nagerend.

J. B.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Luilak

Rinus rekt zich in zijn bedje.
„Hé! Is 't nú dan al weer tijd?
Opstaan, nee hoor, da's geen pretje.
Was ik maar die wekker kwijt."

Hoor de koeien buiten loeien!
't Melken is al haast gedaan.
Rinus' vriendjes joelen, stoeien;
Hij is nog niet opgestaan.

't Zonlicht dartelt door de ruiten,
Speelt op stoelen en karpet
Hoor de vogels lustig fluiten ....
Rinus ligt nog steeds in bed.

„Opstaan, Rien! Je moet nog leren!"
Roept mama met zacht gegrom.
„Was je gauw en pak je kleren ...."
Rinus draait zich nog eens om.

Plots is Rinus helder wakker;
Acht uur! hoort hij 't uurwerk slaan.
Met veel zuchten is de stakker
Toen maar naast zijn bed gaan staan.

't Brood is er bij ingeschoten;
Daarvoor was het veel te laat.
'n Slokje thee er in gegoten
En dan, haast-je-rep-j'-op straat.

Ja, de school was al begonnen,
Toen Rien 't klaslokaal betrad.
Gauw het leugentje verzonnen,
Dat hij 's morgens buikpijn had.

Rinus blijkt niet te genezen;
't Wordt een slappe, slome vent;
't Is op zijn gezicht te lezen:
Daar staat „luilak" ingeprent.

St.

LEERRIJKE LESSEN

DE VOS EN DE TIJGER

Een vos ontmoette een tijger in het bos.

„Pas op," zei de vos, „want alle dieren gaan aan de haal, omdat er een dappere jager rondsluipt. Zullen we elkander helpen?"

„Poeh," zei de tijger. „Wat heb ik aan jullie? Laat die jager maar komen. Ik loop niet weg, ik ben sterk en ik heb niemands hulp nodig."

De vos dacht er het zijne van en de eigenwijze tijger liep het bos in, om te zoeken naar de jager. Telkens als de tijger een schichtig dier zag wegflitsen tussen de struiken, lachte hij spottend en schudde zijn machtige kop om wat hij zo'n domheid noemde.

Weglopen voor een man, verbeeld je.

De jager zat ergens verscholen in een boom en volgde met zijn scherpe blikken alle bewegingen van de tijger. Indien alle dieren zich hadden verenigd, om zoals de vos zulks wenste, de man aan te vallen, dan zou de jager vast en zeker nog een benauwd uurtje beleefd hebben, maar de dieren lieten de man de weg vrij.

Behalve die eigenwijze tijger.

Z .... zoem.

Wat was dat? Plots voelde de tijger een stekende, brandende pijn in zijn ingewanden. Hij rolde op de grond, gromde en schuimbekte van woede, maar weldra lag hij heel stil. De pijl van de jager had zijn doel niet gemist.

„Dat komt er van," zei de vos, „als je zo eigenwijs wilt zijn en denkt, dat je zelfs een mens te slim af bent. Met z'n allen hadden we misschien de vijand kunnen verdrijven, maar nu heeft hij jou gedood, zonder dat je hem zelfs hebt gezien."

De vos had gelijk. In moeite en gevaar moeten we de handen ineenslaan en niet elk voor zichzelf het gevaar willen keren, want dan lopen we kans, er niet zonder kleurscheuren af te komen. Net als die domme tijger.

ONZE WONDERE WERELD

KORALEN EN SPONSEN

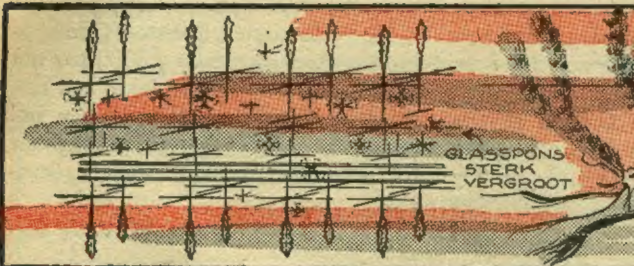
ZONDERLINGE, GRILLIGE; MAAR ALTIJD PRACHTIGE BOUWWERKEN VAN NIETIGE DIERTJES, DIE IN DE LOOP VAN ZOVELE JAREN HET RESULTAAT VAN HUN ONVERPOOSD ARBEIDEN ACHTERLIETEN.

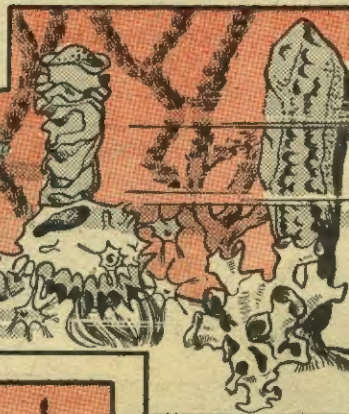

EDELKORALEN ZIJN SCHARLAKEN ROOD EN WORDEN GEBRUIKT VOOR HET MAKEN VAN SIERADEN. STERK STEKEN OP DE RODE ONDERGROND DE WITTE SIERLIJKE POLIEPJES AF MET HUN STERVORMIGE KROONTJES.

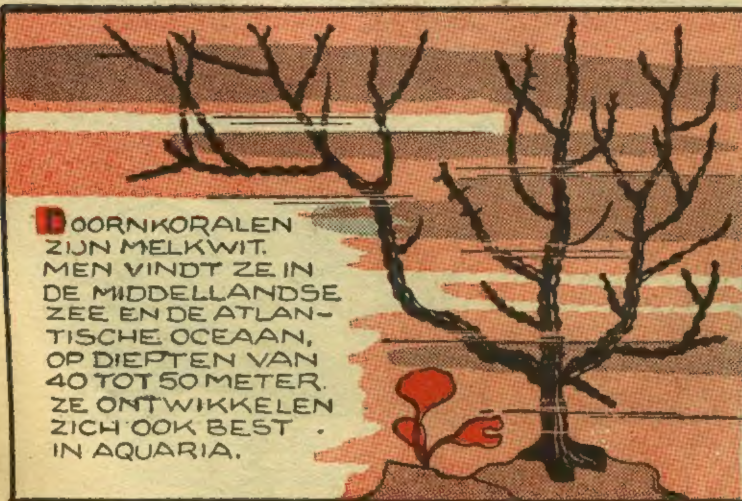

ORGELKORALEN HEBBEN PRACHTIGE GROENE TINTEN, DOCH BIJ EEN PLOTSELINGE STORING VERANDERT HET GROEN IN DIEP DONKERROOD, DAT DE EIGENLIJKE KLEUR IS VAN HET SKELET.

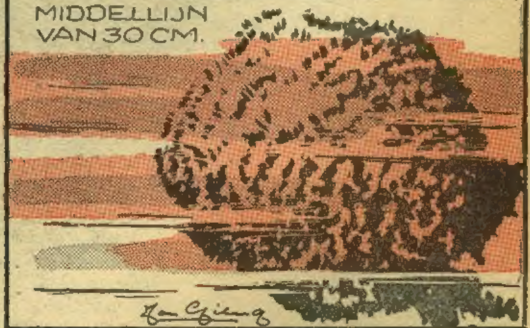

GLASSPONSEN BESTAAN UIT SOMS RAGFIJNE VLECHTWERKEN VAN GLASACHTIGE VEZELS. ZE DRAGEN ALLERLEI NAMEN, ZOALS GIETKANNETJES, VENUSKORFJES ENZOVOORT.

DOORNKORALEN ZIJN MELKWIT. MEN VINDT ZE IN DE MIDDELLANDSE ZEE EN DE ATLANTISCHE OCEAAN, OP DIEPTEN VAN 40 TOT 50 METER. ZE ONTWIKKELEN ZICH OOK BEST IN AQUARIA.

PAARDESPONSEN. BEHOREN TOT DE MEEST BEKENDE EN GEBRUIKTE. IN TWEE JAAR TIJD GROEIEN ZE TOT EEN MIDDELLIJN VAN 30 CM.

Onze mooie tulpen

Hier en daar zie je nog wel een late tulp bloeien. Ik wil je eens iets vertellen over de afkomst en geschiedenis van deze prachtige bloemen.

De meeste tulpen vinden hun oorsprong in de steppenlanden van Zuid-Oost-Europa en West-Azië. Bij de Turken was de tulp al gauw een echte lievelingsbloem. Nog altijd viert men in Konstantinopel — tegenwoordig Istamboel — tulpenfeesten. De Latijnse naam voor tulp is tulipa en komt waarschijnlijk van het woord tulipant. Dat is de Turkse naam voor de tulband, het hoofddeksel van de Turken. Beide zijn erg kleurig en mooi.

Boesbeke, een Hollander, die gezant was van keizer Ferdinand I bij het Turkse hof, zag in dat land reeds in Januari prachtige tulpen bloeien. Hij vond ze zo mooi, dat hij ze omstreeks 1570 meenam naar Oostenrijk. In ons land werd reeds in 1579 de eerste tulpebol ingevoerd.

Het waren ook vooral de Hollanders, die verschillende soorten wisten te kweken. Weldra werd een levendige handel gedreven in deze tulpebollen.

In de eerste helft van de zeventiende eeuw werd de tulp een echte modeplant, vooral in Frankrijk. De Parijse dames hadden allemaal een mooie tulp op hun borst, als ze zich echt keurig en fijn wilden kleden.

Zo kwam er een grote vraag naar deze mooie voorjaarsbloemen en vooral bij Haarlem breidden de bollenvelden zich steeds meer uit.

Het werd zelfs zo erg, dat er een dwaze tulpenhandel ontstond. Deze bereikte zijn hoogtepunt tussen 1634 en 1637.

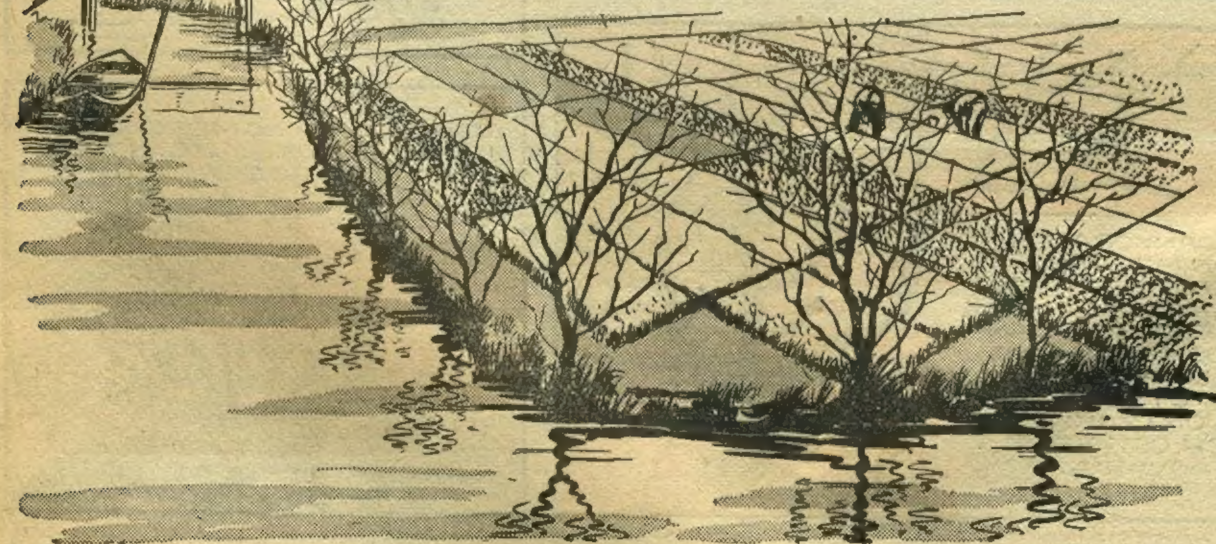
Kwekers en handelaars kwamen in een herberg bij elkaar en kochten en verkochten partijen bollen, die ze eerst later moesten leveren. Soms zelfs leverde men helemaal geen bollen, maar betaalde men op de dag van afrekening alleen het verschil in prijs. Zo werden voor de bollen fabelachtig hoge prijzen betaald. Het is gebeurd, dat men voor één bol ƒ 10.000 en meer nog betaalde.

In Alkmaar werden 120 bollen verkocht voor ƒ 198.000.

Gelukkig maakte de regering een einde aan deze dwaze handel. In 1637 werd hij verboden.

De kostbaarste tulpensoort, de September-Augustus, was ƒ 3000 per bol waard. Het record behaalde een Engelsman, die ƒ 13.000 voor één bol neertelde. Bij dit zeldzame exemplaar was zelfs een stamboom, die de roemrijke „voorvaderen" vermeldde.

J. B. M. v. d. Belt

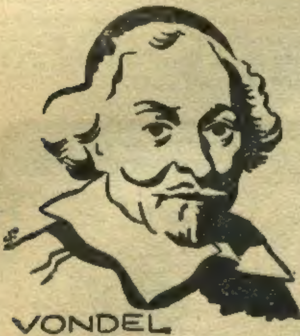
JOOST
EN
REMBRANDT

WAT ZEGT MIJN NAAM?

Wanneer een vreemdeling aan iemand in ons land vraagt: wie is jullie grootste dichter? dan krijgt hij ten antwoord: Joost van den Vondel, of enkel Vondel. En als hij daarop vraagt: en wie is jullie grootste schilder? dan is er bij het antwoord evenmin aarzeling; het luidt: Rembrandt of Rembrandt van Rijn.

In andere landen is het antwoord niet zo stellig. Men zal daar allicht zeggen: we hebben zoveel grote dichters, maar wie de grootste is, valt moeilijk uit te maken; dat is veelal een kwestie van smaak. En wat de schilders betreft: er zijn er zoveel; ze zijn eigenlijk niet met elkaar te vergelijken; we kunnen dus eigenlijk niet zeggen, wie de grootste is.

Bij ons is dat anders: één dichter en één schilder steken met hoofd en schouders boven hun kunstbroeders uit: Vondel en Rembrandt.

„Eigenaardig is dat," merkte meester Dierx op, „Rembrandt is wel de enige schilder, althans in ons land, die alleen bij zijn voornaam genoemd wordt. In het buitenland heeft men ook wel heel enkele van die gevallen. Maar weinigen weten bijvoorbeeld, dat een der allergrootste Italiaanse schilders, Rafaël, eigenlijk Rafaël Santi heet, en dat de reus onder de schilders, beeldhouwers en bouwmeesters, Michel Angelo, de naam draagt Michel Angelo Buonarotti.

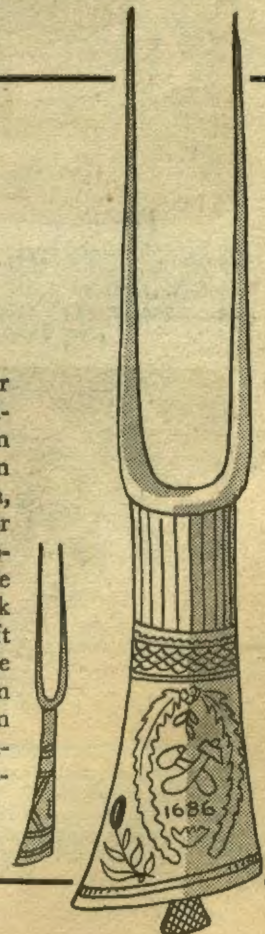
Rembrandt is een mooie oudgermaanse naam. Het is een samenstelling van brand: beroemd, of fakkel, en regin, ragan: raad, en hij betekent dus: een licht in de raadsvergadering.

Joost is een afkorting van het Latijnse justus, dat rechtvaardig betekent. Men heeft wel eens gedacht, dat de naam Vondel vondeling betekende; maar dat is niet zo. Het is hetzelfde woord als vlonder en vonder, een losse brug of plank over een sloot, en Van den Vondel is dan, zoals ik later nog wel eens hoop uit te leggen, eenzelfde soort naam als Van de Burg of Verbrugge."

HOLLANDSE VORK UIT DE ZEVENTIENDE EEUW

't Meest gebruikelijke eetgereedschap is lang de lepel geweest, want het gebruik van de vork is nog betrekkelijk jong. Wel vindt men in gegevens over de middeleeuwen aanwijzingen over zilveren en gouden vorken met twee punten, maar dat is zeldzaam en ze dienden ook uitsluitend voor 't gebruik van vruchten. Eerst op het laatst van de zeventiende eeuw komen vorken voor met drie punten en spoedig daarna werd het gebruik algemeen. De vorken met twee punten waren lang en scherp. De hier afgebeelde stamt uit 1686, ze is negenentwintig centimeter lang en heeft veel weg van een vleesvork. Het heft is van been met een paar gekruiste kuiperhamers in een krans er op gegraveerd. Merkwaardig is echter, dat zich in 't heft twaalf kleinere vorkjes bevinden, niet langer dan honderdvijf millimeter. Een plaatje aan het uiteinde, met een schroefmoertje gesloten, belette het uitvallen der vorkjes. Het is niet mogelijk met zekerheid te zeggen, waartoe die vork diende. Misschien heeft ze aan een kuipersgilde behoord of was het een gril van een bekwaam werkman; maar evengoed kon het een gildeproef zijn.

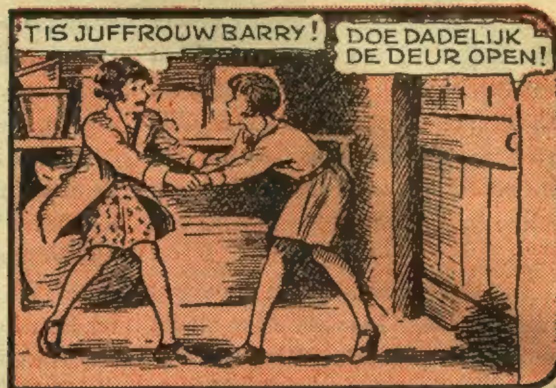

VONKJE

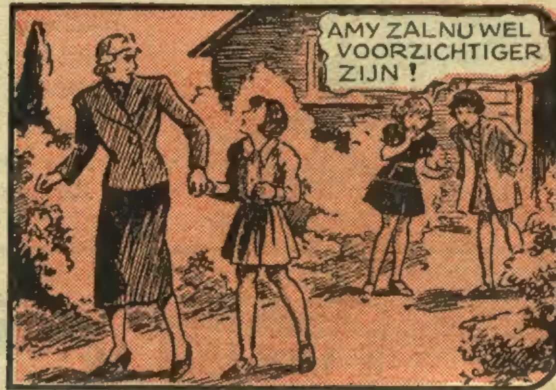
1 Een hatelijk lachje verscheen op Amy's bleke gezicht. „Je dacht me mee te nemen naar juffrouw Barry, hè!" grijnsde ze. „Non, dat zal niet gaan! En jij blijft hier, bij mij. Ze zullen ons hier lekker nooit vinden!"

2 Terwijl ze nog aan het spreken was, werd er op de deur gebonsd en een gebiedende stem zei: „Maak ogenblikkelijk open!" Het lachje verdween van Amy's gezicht. „Nu zul je wel open moeten doen, Amy," zei Lola. „'t Is juffrouw Barry!"

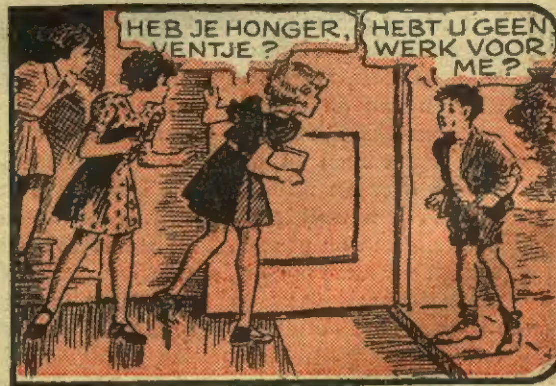
3 Schoorvoetend begaf Amy zich naar de deur en draaide de sleutel om. Juffrouw Barry en Vonkje traden binnen. „Wat heeft dat zogenaamde weglopen van je te betekenen, Amy?" vroeg de lerares op scherpe toon. „Ga dadelijk met me mee!"

4 Juffrouw Barry greep Amy bij de arm en nam haar mee naar de school. „Ziezo, die zal voortaan wel voorzichtiger zijn om geniepigheidjes uit te halen," zei Vonkje. „'t Was echt gemeen van haar!" verklaarde Lola.

5 Amy hield zich daarna rustig. Ze hield zich verscheidende dagen van de vriendinnetjes weg, want ze dorst hen niet in de ogen te kijken. Op een avond, toen Vonkje en Lola op de gang liepen, werd er op de voordeur geklopt. „Ik zal even kijken," zei Vonkje.

6 Ze dacht, dat er bezoek voor juffrouw Barry was, maar tot haar verbazing vond zij op de stoep een in lompen geklede jongen staan, die bedeesd om werk vroeg en zei, dat hij moe was en honger had. Vonkje wist niet, wat ze doen moest.

e vrolijke Vrijbuiter

7 „Ik zou je graag willen helpen, ventje," zei ze, „maar zie je, dit is een school en . . . ." Gelukkig verscheen op dat ogenblik juffrouw Barry, die de jongen vriendelijk toeknikte en zei, dat er voor hem wel wat te doen zou zijn in de keuken.

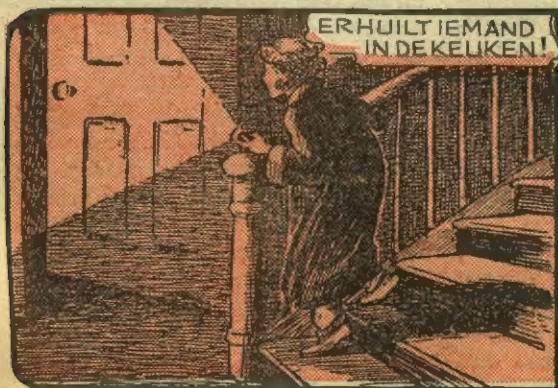
8 Het gezicht van het kereltje klaarde onmiddellijk op. „Kom maar mee," lachte Vonkje, „ik zal je de weg wijzen." Tegelijk kwam Amy voorbij en ze kon niet nalaten smalend te zeggen: „Ha, een nieuwe vriend van Vonkje! Een vagebond!"

9 Maar Vonkje deed of ze niets hoorde. Ze bracht het ventje — Meindert noemde hij zich — in de keuken, waar Saar juist bezig was met de afwas. „Iemand om me te helpen? Best!" zei Saar. „Laat ie maar met afdrogen beginnen!"

10 Vonkje voelde zich niet gerust, toen ze Meindert bij Saar, die altijd slecht gemutst was, achterliet. Ze kon echter verder niets doen en toen ze naar bed ging nam ze zich voor, de volgende morgen eens met hem te praten. Opeens hoorde ze gerucht.

11 Iedereen sliep al, maar het geluid hield aan. „Ik moest maar eens gaan kijken," mompelde Vonkje. Ze schoot haar peignoir aan en sloop de trap af. Daar merkte ze, dat het geluid uit de keuken kwam en dat er iemand schreide.

12 Ze deed de deur open en daar vond ze Meindert, die in het donker op een stoel zat te huilen, zijn hoofd in zijn armen. „Wat is er aan de hand, Meindert?" vroeg Vonkje vol medelijden. „Is Saar onvriendelijk tegen je geweest?"

HAROEN

DOOR
J. TOEBOSCH

DE RECHTVAARDIGE KALIEF

Een beroemd vorst was Haroen al Rasjid, kalief van het machtige oosterse rijk, de tijdgenoot en vriend van Karel de Grote, van wie jullie zeker op school gehoord hebben. Om zijn rechtvaardigheid heeft hij de bijnaam al Rasjid, dat wil zeggen de rechtvaardige gekregen. Bekend is, dat hij dikwijls alleen, of door een enkele dienaar vergezeld, verkleed rondreisde, om te weten te komen hoe 't in zijn rijk toeging, en of zijn ambtenaren hun plicht deden.

Zo bevond hij zich eens, geheel alleen en hoogst eenvoudig gekleed, in een klein dorp, ver van Bagdad, zijn prachtige residentie. 't Begon al duister te worden en toen hij bij een huisje kwam, dat er heel aardig uitzag, besloot hij te vragen, of hij daar kon overnachten. Hij trad dus binnen en vond een bejaarde vrouw, die bitter zat te wenen.

„Scheelt er wat aan, vrouwtje?" vroeg Haroen, na vriendelijk gegroet te hebben.

„Ach, heer," zei de vrouw, „ik ben zo ongelukkig. Enige weken geleden is mijn man gestorven en nu wil men mij uit mijn woning zetten."

„Wie wil dat doen?"

„Abbas, de rijkste man van de hele streek. Hij wil mijn huisje en 't stukje land, dat er bij hoort, hebben om zijn eigen bezitting af te ronden. En omdat ik het niet wilde verkopen, zegt hij, dat ik hem geld schuldig ben en dat hij dat terugeist. Maar ik ben hem niets schuldig. Wel heeft mijn man vroeger geld van hem geleend, maar

dat heeft hij al lang terugbetaald."

„Hebt ge daar een bewijs van?"

„Ik had het, heer. Maar de kadi heeft het me afhandig gemaakt."

„De kadi," zei Haroen verbaasd. „Vrouw, dat is een zware beschuldiging; bedenk dat wel. Weet ge zeker, dat de kadi dat gedaan heeft?"

„Ja, heer. Ik wendde me tot hem en toen zei hij, dat hij me niet kon helpen, eer hij de kwitantie had. Ik bracht ze hem, maar toen ik later bij hem kwam, deed hij, of hij van niets wist. De kadi is een schurk. Hij en Abbas hebben het samen zo overlegd. 't Zijn goede vrienden en ze helpen elkaar. Toen ik hem van de kalief sprak, lachte hij me uit. En nu wordt morgen vroeg mijn huis verkocht. Wat moet ik, arme vrouw, dan beginnen?"

Terwijl Haroen nog nadacht over wat hij gehoord had, ging de deur open en een jongeman met 'n schrander voorkomen trad binnen. „Dat is Imad, de zoon van mijn zuster," zei de vrouw. „Hij heeft voor me gewerkt sedert de dood van mijn man. Imad, ik heb deze heer verteld, hoe het ons gegaan is."

„Konden we die kwitantie maar in handen krijgen," zei Haroen.

„Ik denk," zei Imad, „dat de kadi ze bij zich zal hebben, als hij morgen komt om het huis gerechtelijk te verkopen, en ze na afloop van de verkoop aan Abbas zal geven, die hem dan voor zijn hulp betalen zal."

„Dat verwacht ik ook," zei Haroen. „Maar ik denk ook, goede vrouw, dat morgen alles in orde komt."

Ze bleven nu nog enige tijd zitten praten en de kalief, die een grote mensenkennis had, bemerkte al gauw, dat Imad een helder verstand en een eerlijk karakter had. Hij hoorde nu ook meer staaltjes van de onrechtvaardigheid en de hebzucht van de kadi en van Abbas. Eindelijk zei hij, dat hij nu wenste te gaan rusten, waarna de vrouw een zeer eenvoudig bed voor hem klaarmaakte. Wat later zocht ieder zijn slaapplaats op en nu duurde het niet lang, of Haroen was op zijn stroleger ingeslapen.

De volgende morgen gebruikte hij met de vrouw en Imad een ontbijt, dat slechts uit een stuk brood en enige vruchten bestond. Maar Haroen was met deze eenvoudige maaltijd ten volle tevreden. Al gauw kwamen vele mensen uit het dorp, die nieuwsgierig waren naar de afloop van de verkoop en hun aantal werd steeds groter. Daar verscheen ook Abbas; hij was rijk gekleed en had enige bedienden bij zich. Trots en minachtend zag hij om zich heen, zonder zich te bekommeren om de ontevreden houding van de menigte. Eindelijk kwam ook de kadi met twee gerechtsdienaars, waarvan er een een tas droeg.

De vrouw, Imad en de kalief waren intussen naar buiten gekomen. De kadi zag de armoedig geklede vreemdeling. „Wie ben je en waar kom je vandaan?" vroeg hij bars.

„Ik kom uit de grote stad Bagdad en reis voor mijn zaken het land af," antwoordde Haroen. „Deze goede vrouw heeft me vannacht in haar huis geherbergd."

„Waarom ben je niet in Bagdad gebleven?" zei de kadi. „We hebben hier toch al landlopers genoeg. En jij," wendde hij zich tot de vrouw, „had beter gedaan die kerel niet op te nemen. Maar nu zullen we onze zaken afhandelen. Daar ge Abbas een som geld schuldig zijt en die niet wilt of kunt terugbetalen, ben ik genoodzaakt uw huis en land gerechtelijk te verkopen."

„Dat zal niet gebeuren, kadi," zei Haroen bedaard.

De kadi zag verrast op. „En waarom niet?" vroeg hij.

„Omdat deze vrouw Abbas niets meer schuldig is. Wat haar man van hem geleend had, heeft hij nog bij zijn leven terugbetaald."

„Ge zijt wel op de hoogte," zei de kadi spottend. „Maar ik zou toch graag eerst het bewijs zien."

„Dat bewijs is in die tas."

Onder de menigte ontstond grote belangstelling. Niemand sprak een woord. De kadi werd bleek van woede. „Denkt ge, dat ik, de dienaar van de kalief, mij door een landloper laat beledigen?" schreeuwde hij. „Neemt hem gevangen en brengt hem mij! Hij zal me die belediging duur betalen!"

De gerechtsdienaars wilden zijn bevel uitvoeren. „Terug!" riep Haroen met forse stem. Tegelijk haalde hij een kostbare zegelring te voorschijn. „Kadi, kent ge dit teken?"

„Het zegel van de kalief!" riep de kadi en viel buiten zichzelf van angst op de knieën.

„Geef hier die tas!" zei Haroen.

De gerechtsdienaar gehoorzaamde onmiddellijk. Haroen maakte de tas open en onderzocht de stukken, die ze bevatte. „Hier hebben we ze al," zei hij; „de kwitantie van Abbas. Kadi, wat hebt ge nu te zeggen?"

„Genade, machtige kalief. Maar Abbas heeft er mij toe overgehaald."

„Is dat waar, Abbas?"

„Ja, genadige heer," stamelde Abbas, die doodsbleek was en over zijn gehele lichaam beefde.

„Schaamt u," zei Haroen. „Ge hebt samengespannen om een arme weduwe van haar eigendom te beroven. Maar dat is niet uw enig misdrijf. Ge hebt meer mensen benadeeld en gij, kadi, hebt daarbij schandelijk misbruik gemaakt van uw macht."

Onder de aanwezigen heerste een diepe stilte. Alle ogen waren gericht op de beide mannen, die van schaamte en angst geen woord konden uitbrengen.

Haroen wachtte enige ogenblikken en ging toen voort: „Luistert nu naar wat ik zeggen zal. Gij, Abbas, betaalt zo spoedig mogelijk aan deze vrouw honderd goudstukken als vergoeding voor het onrecht, dat ge haar hebt aangedaan. Eenzelfde som betaalt ge om te verdelen onder de armen, die zoveel van je hebzucht en willekeur te lijden hebben gehad. Hebt ge het gehoord?"

„Ja, edele kalief. En ik zal zo doen."

„En gij, kadi," ging Haroen voort, „zijt van heden af ontslagen. In uw plaats benoem ik Imad, de neef van deze vrouw, en ik twijfel niet, of hij zal zijn ambt met rechtvaardigheid en wijsheid uitoefenen. Hij zal ook zorgen, dat ge terugbetaalt, wat ge u in uw ambt onrechtmatig hebt toegeëigend. Zo heb ik besloten en zo zal 't geschieden."

En vriendelijk met de hand wuivend ging Haroen heen, gevolgd door de zegenwensen van de aanwezigen.

En wat later keerden allen naar huis terug om daar te vertellen, hoe de kalief recht had gedaan.

☆

MIDAS' MALLE MORMELKUREN

☆

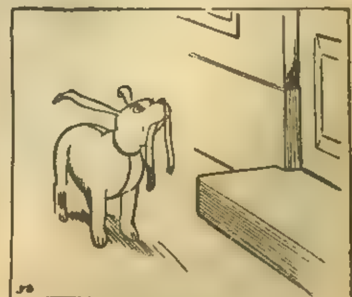

Het begon al te donk'ren
en 't werd aardig laat,
En steeds nog maar liep ik
te zwerven op straat;
Ik zag in de verte
toen eind'lijk een huis
En ik dacht: da's een dorp,
en ik had geen abuis.
Ik hield mij heel stil
aan de kant van de huizen,
Want ik was niet van plan
me te laten verguizen
Door sommige vlegels,
op kattekwaad verzot;
Die maken in een handomdraai
zo'n hondje kapot.

■

Ik sloop van huis tot huis
en van deur tot deur,
Maar het stelde mij allemaal
telkens weer teleur;
Totdat ik eind'lijk zuchtend
bij een naambord bleef staan
En dacht: ziezo da's goed,
't zal waarachtig wel gaan.
Op een bord stond met letters
als kosien zo groot:
„Elke pop, die kapot is,
verrijst hier uit de dood,
Dank zij de kunst van Naaldokus,
de poppenchirurgijn."
Sjonge, wat had ik een pret.
Bij die man moest ik zijn.

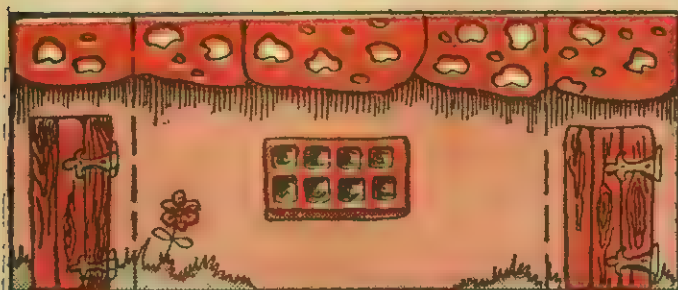
(Wordt vervolgd)

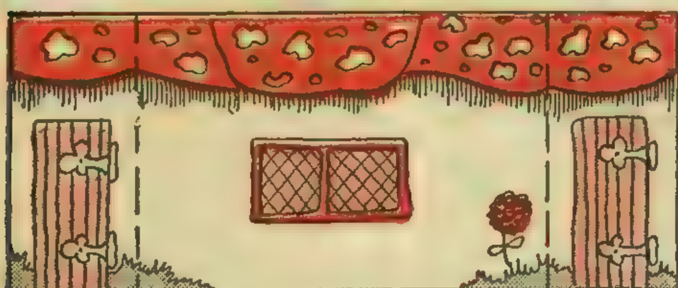

De kleine knutselaar

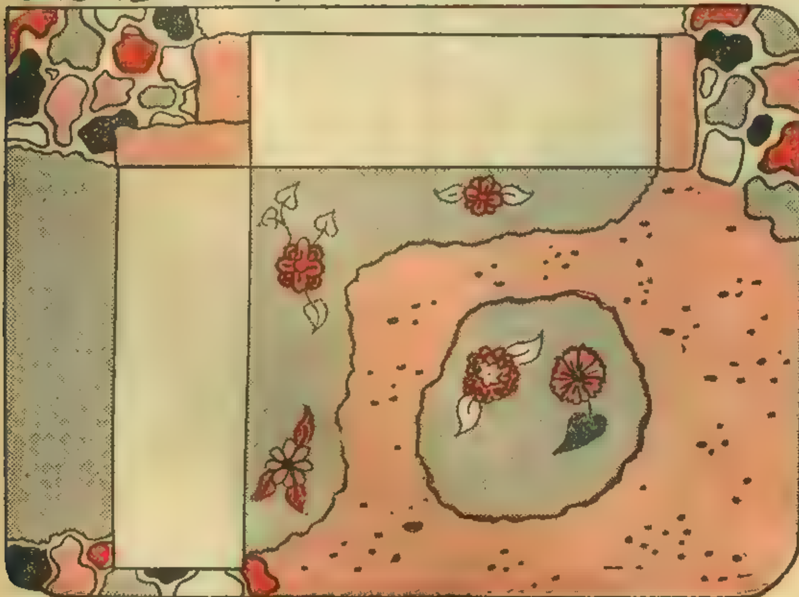

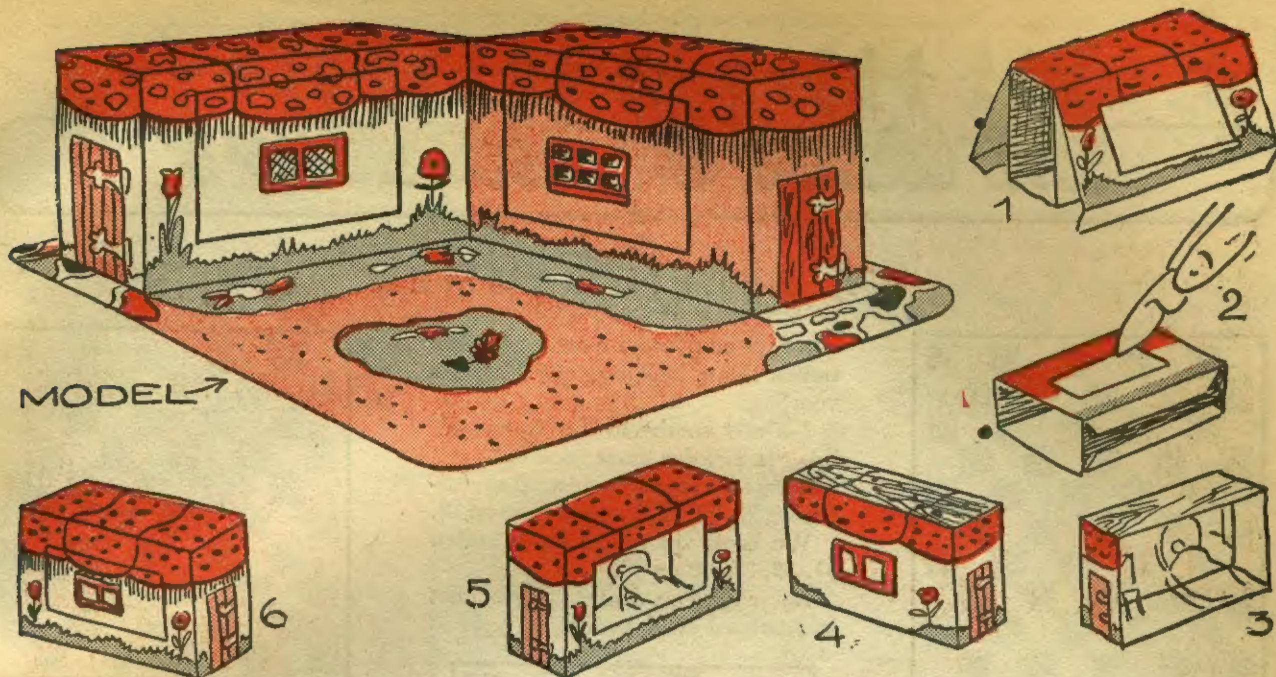

GRONDPLAN

ELFENWONINKJES

(OPEN EN DICHT)

Een paar lege lucifersdoosjes, een stukje karton, een mesje, een schaar en een plakpotje. Dat is alles.

Teken nu eerst beide stukjes A en B over en plak ze om de buitenkant der lucifersdoosjes heen. Zie fig. 1. Snij dan van beide deksels de witte rechthoek uit. Fig. 2.

Trek nu ook de plaatjes C en D over en plak ze om de laatjes der doosjes (natuurlijk niet over de openingen). Zie fig. 4.

Trek nu de strookjes E en F over en plak die binnen in de laatjes, zie fig. 3. Mocht er aan de kanten een strookje blijven uitsteken, knip dat er af als alles goed droog is.

Wanneer je de laatjes zo in de deksels schuift dat de plaatjes E en F door de openingen zichtbaar zijn, dan ziet het er uit als in fig. 5. Het elfenhuisje is dan open, waardoor je naar binnen kunt zien.

Schuif je de laatjes er omgekeerd in, zodat de bodem voor de opening komt, dan is het elfenhuisje gesloten, zoals in fig. 6.

Het grondplan plak je op karton en je lijmt de beide doosjes op de twee daarvoor bestemde witte stroken. Zie maar naar het model.

's Avonds zorg je er voor, dat de elfenhuisjes gesloten zijn, maar overdag mag men er gerust in kijken en zien, hoe het ene elfje druk bezig is heerlijke vruchtengelei te koken, terwijl het andere elfje, moe van al dat vliegen, rustig ligt te slapen.

Vlijtige bouwstertjes, nu gauw aan de slag. En vooral: bedenk nu zelf nog maar andere huisjes.

KAT EN KUIKEN

Twee modellen voor zogenaamde „aanvatters", die over het oor van waterketel of thee- of koffiepot kunnen worden geschoven, om het aanpakken van het hete oor pijnloos te doen geschieden.

We maken ze van twee stukken gekleurd vilt.

De kat wordt geknipt uit twee vierkante lapjes, die elk achttien centimeter lang en achttien centimeter breed zijn, terwijl voor het kuiken twee langwerpige stukken nodig zijn van achttien bij vijftien centimeter.

De stukken worden met een wollen draad door middel van een festonsteek op elkaar genaaid, terwijl de staart van de kat ook van wol in rijgsteek wordt uitgevoerd.

Het kattebeest krijgt verder nog een strikje, dat we maken van een zijden lintje (heb je er nog een paar over van de paaseieren?).

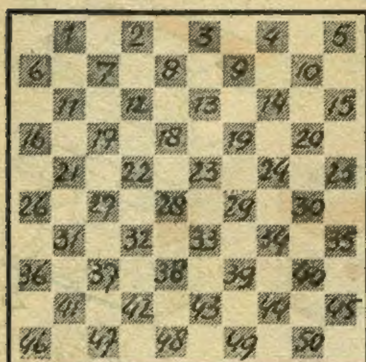
Het oog van het kuiken is een knoopje, dat we op de juiste plaats naaien.

In de beide vierkantjes zie je, hoe je kat en kuiken moet uitknippen.

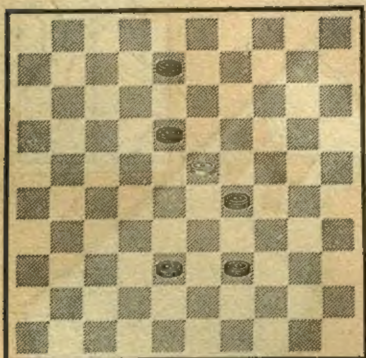
WAT WORDT ER GESPEELD?

WIJ LEREN DAMMEN

Kinders, je moet me goed verstaan:
Als je kunt, dan MOET je slaan.
Maar . . . . knoop dit goed in je oor:
Méérslag, dat gaat altijd voor!
Wat meerslag precies beduidt,
Leg ik je hieronder uit.

Ja, dat je slaan *moet*, als je slaan kunt, dat heb ik jullie al eerder verteld en dat weet je nu wel. Maar wat is *meerslag?* Och, eigenlijk is het heel eenvoudig! Als je méér dan een steen *kunt* slaan, dan *moet* je dat doen. Dus als je één steen kunt slaan, maar ergens anders op het bord twee, nou dan moet je die twee slaan. Eenvoudiger kan het niet! Je moet steeds zoveel mogelijk slaan; kijk maar naar dit voorbeeld:

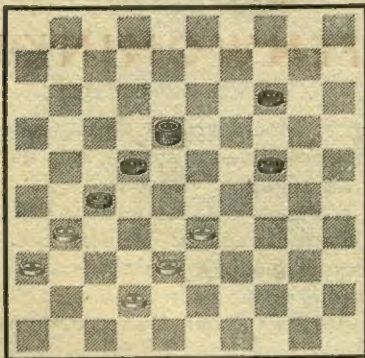
Wit is aan de beurt en met de enige steen die hij heeft, moet hij slaan. Hij zou natuurlijk wat graag twee stenen slaan naar ruit 3, want dan zou hij meteen een dam hebben. Maar hij kan drie stenen slaan naar ruit 32 en dat gaat voor. Drie is meer dan twee en daarom moet hij die drie stenen slaan. Meerslag gaat immers voor!

Nu een voorbeeld dat wat moeilijker is. Let dus maar goed op!

Zwart heeft vier stenen op de ruiten 14, 22, 24 en 27 en een dam op 18.

Wit heeft vijf stenen op de ruiten 31, 33, 36, 38 en 42.

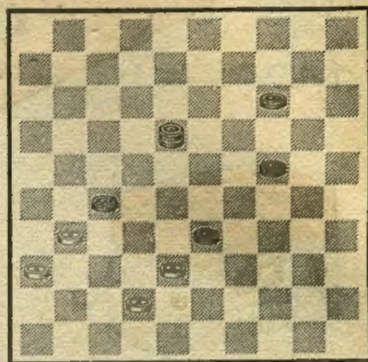
Als je alles goed hebt opgezet, ziet je dambord er zó uit:

Wit is aan de beurt en zet zijn steen van ruit 33 op ruit 28.

Zwart slaat met zijn steen van ruit 22 naar ruit 33.

Wit zou natuurlijk het liefst van ruit 31 naar ruit 13 slaan, want dan slaat hij de zwarte dam weg en gaat zelf naar dam. Maar dat mag hij niet! Hij kan drie stenen slaan. Kijk maar op je dambord. Dat ziet er nu zó uit:

Wit mag niet de steen en de dam slaan, maar hij moet de drie stenen slaan, want drie is meer dan twee en *meerslag gaat voor.*

De vorige keer zijn we geëindigd met een „probleem". Ik denk, dat je de oplossing wel zult hebben gevonden, maar kijk voor alle zekerheid toch maar even, of je het goed hebt gedaan.

Er stonden vier zwarte stenen op de ruiten 12, 13, 14 en 32, en twee witte stenen op de ruiten 26 en 31, weet je nog wel?

Wit is aan de beurt en hij zet zijn steen van ruit 31 op ruit 27. De zwarte steen op ruit 32 moet die steen slaan en komt dus op ruit 21 en nu slaat de enige witte, die er nog over is, van ruit 26 naar ruit 10, waardoor alle zwarte stenen van het bord verdwijnen en wit dus gewonnen heeft.

EVENWICHTSSPEL

Zet twee kistjes op enige afstand van elkaar op de grond. Leg er een smalle, maar toch stevige lat overheen.

Op het voorste kistje leggen we een twaalftal kiezelstenen, we nemen een stok of bezemsteel en gaan op de lat zitten met onze benen flink vooruit. Want die mogen geen grond raken.

Nu komt het er op aan alle kiezelsteentjes een voor een met behulp van onze stok van het kistje af te wippen.

Vallen we echter voor die tijd „van ons stokje", dan moeten we de plaats afstaan aan een ander. Ook wanneer een van de voeten de grond raakt.

Het aantal afgewipte kiezels kan als puntenaantal gelden.

Dat dit evenwichthouden niet meevalt, zul je spoedig genoeg ondervinden.

SPREEKWOORDEN-REBUS

★ Elk plaatje duidt een letter aan. In de bovenste rij vinden jullie de sleutel van de oplossing.

Een bladzij ? PUZZLES

EEN RARE VERZAMELING

Zo op het eerste gezicht zou je niet zeggen dat hier een goede Nederlandse zin staat. Je ziet hier een massa tekeningetjes achter- en bij elkaar staan. Je begint links bovenaan en je leest naar rechts. Dat doe je als volgt: noem de naam van de eerste afbeelding en schrijf daar de eerste letter van op. Dat doe je ook met de tweede tekening en de derde en zo verder tot de laatste. Elke eerste letter plaats je achter de voorgaande en zo krijg je eindelijk de Nederlandse zin. Hoe luidt die?

De sterretjes in de tekening scheiden alleen het ene woord van het andere. Verder hebben ze geen betekenis. Er zijn vijf sterretjes, dus zes woordjes.

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

Spreekwoordenrebus:

GOED VOORGAAN
DOET GOED VOLGEN

Dit spreekwoord is een tegenhanger van dat andere, dat jullie zeker wel eens gehoord hebt: woorden wekken, maar voorbeelden trekken. Een goed voorbeeld maakt indruk, sleept anderen mee, spoort hen aan tot navolging. Dat zie je dagelijks om je heen met je vriendjes en vriendinnetjes. Je ziet het ook in huis: het goede voorgaan van vader en moeder is voor de kinderen een voortdurende aansporing om te worden en te doen zoals zij.

*

Clownpuzzle:

```
  B A N K
  R A A R
M O S   A L
I N   O M A
E S P   P A
R   R A   T
E G E L S
N E T   T E
  I   M E
  T A A L
```

DE DROOM VAN DARO, DE DURFAL!

De aap kromde zijn vinger en liep weg. „Hij vraagt hem te volgen," zei Sjel, maar Maja aarzelde. „Er is iets niet in orde," zei ze.

„Misschien weet hij, waar onze kameraden zijn," antwoordde Sjel en ze gingen de aap na. Benedendeks trommelde de aap op een deur.

Toen Sjel de deur geopend had, traden Jim en Bas naar buiten. „Fijn, dat jullie ons zijn komen redden," zei Jim.

Bas vertelde, dat zij vreemde geluiden op het schip hadden gehoord en daarom de noodvlag hadden gehesen. De aap had hen opgesloten.

De kameraden besloten naar „De rappe Jager" terug te keren. „Beppo zal de wacht wel houden, tot we terugkeren," meende Sjel.

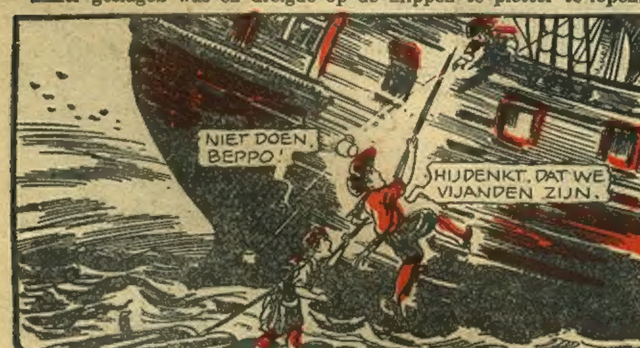
Kapitein Daro knapte spoedig op. Toen hij van het oude galjoen hoorde, wilde hij het gaan zien. Maja en Bas vergezelden hem.

„Het ligt in de baai aan de andere kant van het eiland, kapitein," zei Bas. Toen ze daar kwamen, zagen ze met schrik, dat het van zijn anker geslagen was en dreigde op de klippen te pletter te lopen.

Gelukkig lag er een ruw vlot, dat de andere jongens gemaakt hadden, en Daro en Bas boomden naar het schip om tenminste Beppo te redden. „Weest voorzichtig, jongens!" maande Maja.

Ze bereikten het schip en Daro greep een touw, dat van de reling hing. Maar toen hij begon te klimmen, vloog rakelings een kroes langs zijn hoofd. „Niet doen, Beppo!" riep Bas.

De aap droop af en Daro en Bas hesen zich op. Toen de kapitein langs een patrijspoort kwam, keek hij verrast op, toen hij een oude man op bed zag liggen. „Maar het schip is toch verlaten!" merkte Bas op.